

**Oświadczenie złożone
przez senatora Andrzeja Misiółka
na 71. posiedzeniu Senatu
w dniu 5 marca 2015 r.**

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej Joanny Kluzik-Rostkowskiej

Szanowna Pani Minister!

W marcu 2013 r. skierowałem do minister edukacji narodowej oświadczenie dotyczące dzieci i młodzieży z niedosłuchem centralnym i potrzeby objęcia ich kształceniem specjalnym. W odpowiedzi uzyskałem wyjaśnienie, którego konkluzją było stwierdzenie, że dzieci i młodzież z niedosłuchem centralnym mogą otrzymać orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego z uwagi na niesłyszenie lub słabe słyszenie. Minęły niemal dwa lata, tymczasem nie wszyscy uczniowie z diagnozą niedosłuchu centralnego otrzymują wyżej wymienioną formę pomocy. Wynika to z niejednorodnych zasad orzekania o kształceniu specjalnym z uwagi na niedosłuch centralny przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych.

Wiem, że w Ministerstwie Edukacji Narodowej trwają prace nad projektem rozporządzenia w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych. Projekt ten przewiduje objęcie kształceniem specjalnym między innymi uczniów słabosłyszących i niesłyszących na podstawie zaświadczenia lekarskiego i zgodnie z klasyfikacją audiometryczną uszkodzeń słuchu. Pragnę nadmienić, iż diagnoza niedosłuchu centralnego stawiana jest na podstawie wyników wielu dodatkowych testów o ściśle kontrolowanych parametrach, jak również z użyciem odpowiedniego oprzyrządowania i z merytorycznym przygotowaniem. Badanie audiometryczne jest tu tylko punktem wyjścia do diagnozy niedosłuchu centralnego.

Zgodnie z nomenklaturą medyczną dzieci i młodzież z diagnozą niedosłuchu centralnego zaliczane są przez lekarzy specjalistów do grupy osób słabosłyszących czy też z niepełnosprawnością słuchu. Komisje do spraw orzekania o niepełnosprawności kwalifikują do grupy osób niepełnosprawnych dzieci i młodzież z diagnozą niedosłuchu centralnego, wydając orzeczenia o niepełnosprawności. Diagnoza psychologiczno-pedagogiczna wykonywana w poradniach psychologiczno-pedagogicznych wskazuje, iż dzieci i młodzież z niedosłuchem centralnym w warunkach klasowo-lekcyjnych funkcjonują jak dzieci słabosłyszące.

W związku z tym w systemie edukacyjnym istnieje potrzeba uwzględnienia niedosłuchu centralnego jako niepełnosprawności słuchowej o charakterze centralnym – co ma miejsce w systemie medycznym – i zapewnienia dzieciom i młodzieży z taką diagnozą specjalnej formy pomocy edukacyjnej, jaką jest kształcenie specjalne. Nomenklatura edukacyjna wymaga więc poszerzenia klasyfikacji niepełnosprawności słuchowej o rodzaj słabosłyszenia, jakim jest niedosłuch centralny.

Wobec tego projekt rozporządzenia w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych wymagałby uzupełnienia tekstu dotyczącego kwalifikowania dzieci i młodzieży do grupy osób słabosłyszących o zapis: „na podstawie zaświadczenia lekarskiego oraz klasyfikacji audiometrycznej i testów centralnych uszkodzeń słuchu”. Użyte w projekcie sformułowania dotyczące klasyfikacji niepełnosprawności dzieci i młodzieży objętych kształceniem specjalnym wymagałyby uzupełnienia treści o zapis: „dzieci i młodzieży niesłyszących i słabosłyszących, w tym z niedosłuchem centralnym”.

Brak takich zapisów w projekcie rozporządzenia będzie mógł skutkować nieobjęciem kształceniem specjalnym dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością słuchu w postaci niedosłuchu centralnego.

Uprzejmie proszę o uwzględnienie tych zapisów w przygotowywanym rozporządzeniu.

Andrzej Misiółek